Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

20 декември 2017 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебно сътрудничество по гражданскоправни въпроси — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Конвенция от Лугано II — Висящ процес — Понятие „съд“ — Помирителен орган по швейцарското право, който провежда помирителното производство, предхождащо всяко производство по същество“

По дело C-467/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Amtsgericht Stuttgart (Районен съд Щутгарт, Германия) с акт от 8 август 2016 г., постъпил в Съда на 22 август 2016 г., в рамките на производство по дело

Brigitte Schlömp

срещу

Landratsamt Schwäbisch Hall,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, A. Rosas, C. Toader (докладчик), A. Prechal и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: M. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 юли 2017 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за г-жа Schlömp, от D. Adam, Rechtsanwalt,

– за Landratsamt Schwäbisch Hall, от D. Vollmer, Rechtsanwalt,

– за швейцарското правителство, от M. Schöll и R. Rodriguez, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от M. Wilderspin, както и от M. Heller, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 октомври 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 27 и 30 от Конвенцията относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана на 30 октомври 2007 г., която е одобрена от името на Общността с Решение 2009/430/ЕО на Съвета от 27 ноември 2008 г. (ОВ L 147, 2009 г., стр. 1, наричана по-нататък „Конвенцията от Лугано II“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Brigitte Schlömp и Landratsamt Schwäbisch Hall (административен орган на окръг Швебиш Хал, Германия, наричан по-нататък „административните служби“) относно подадено от г-жа Schlömp искане за установяване, че няма задължение за плащане на издръжка (наричано по-нататък „отрицателният установителен иск“).

Правна уредба

Конвенцията от Лугано II

3 Дял II от Конвенцията от Лугано II, озаглавен „Компетентност“, съдържа в раздел 2, със заглавие „Специална компетентност“, член 5, параграф 2, съгласно който:

„Срещу лице, което има местоживеене в държава, обвързана по настоящата конвенция, може да бъде предявен иск в друга държава, обвързана по настоящата конвенция:

[…]

2. по дела за издръжка:
   а) в съдилищата на мястото, където получаващият издръжката има местоживеене или обичайно пребиваване […]“.

4 Раздел 9, озаглавен „Висящ процес (Lis pendens) — свързани искове“, от дял II от тази конвенция, съдържа членове 27—30 от същата. Според текста на член 27 от посочената конвенция:

„1. Когато дела с един и същи предмет и между същите страни са заведени в съдилищата на различни държави, обвързани по настоящата конвенция, всеки друг съд, различен от първия сезиран, спира разглеждането на делото служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

2. Когато бъде установена компетентността на първия сезиран съд, всеки друг съд, различен от първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд“.

5 Член 30 от същата конвенция гласи:

„За целите на настоящия раздел съдът ще се счита за сезиран:

1. в момента, когато документът за образуване на производството или равностоен документ е внесен в съда, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да се осъществят действия по отношение на ответника; или

2. ако документът трябва да бъде връчен, преди да бъде внесен в съда, в момента, в който е получен от отговорния за връчването орган, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да внесе документа в съда“.

6 Дял V от Конвенцията от Лугано II, озаглавен „Общи разпоредби“, съдържа в частност член 62 от тази конвенция, който предвижда:

„За целите на настоящата конвенция понятието „съд“ включва всякакви органи, определени от държава, обвързана по настоящата конвенция, като компетентни по дела, попадащи в обхвата на настоящата конвенция“.

7 Член 64 от Конвенцията от Лугано II, съдържащ се в дял VII от тази конвенция, озаглавен „Връзка с Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета и други актове“, гласи:

„1. Настоящата конвенция не засяга прилагането от държавите — членки на Европейската общност, на Регламент (ЕО) № 44/2001 [на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74 и поправка в ОВ L 10, 2014 г., стр. 32)], със съответните му изменения, както и на Конвенцията относно компетентността и изпълнението на решения по граждански и търговски дела, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г., и на Протокола за тълкуване на посочената конвенция от Съда на Европейските общности, подписан в Люксембург на 3 юни 1971 г., изменен с конвенциите за присъединяване към въпросната конвенция и към въпросния протокол от страна на държавите, присъединяващи се към Европейските общности, както и със Споразумението между Европейската общност и Кралство Дания относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписано в Брюксел на 19 октомври 2005 г.

2. При все това настоящата конвенция се прилага във всички случаи:

а) по дела за компетентност, когато ответникът има местоживеене на територията на държава, където се прилага настоящата конвенция, но не се прилагат актовете, посочени в параграф 1 от настоящия член, или в която съдилищата имат компетентност съгласно член 22 или 23 от настоящата конвенция;

б) във връзка с висящ процес (lis pendens) или със свързани искове, посочени в членове 27 и 28, когато производствата са образувани съответно в държава, където се прилага настоящата конвенция, но не се прилагат актовете, посочени в параграф 1 от настоящия член и в държава, където се прилага настоящата конвенция, както и актовете, посочени в параграф 1 от настоящия член;

[…]“.

Правната уредба на Съюза

Регламент № 44/2001

8 Раздел 9, озаглавен „Висящ процес (Lis pendens) — свързани искове“, от глава II на Регламент № 44/2001 съдържа членове 27—30 от този регламент. Според член 27 от посочения регламент:

„1. Когато дела с един и същ предмет и между същите страни, са заведени в съдилищата на различни държави членки, всеки съд, различен от първия сезиран съд, спира разглеждането на делото служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

2. Когато бъде установи компетентността на първия сезиран съд, всеки друг съд, различен от първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд“.

9 Съгласно член 30 от същия регламент:

„За целите на настоящия раздел, съдът се счита сезиран:

1) в момента, когато документът за образуване на производството или равностоен документ е внесен в съда, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да се осъществят действия по отношение на ответника, или

2) ако документът трябва да бъде връчен, преди да е внесен в съда, в момента, когато е получен от отговорната за връчването служба, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да внесе документа в съда“.

Регламент (ЕС) № 1215/2012

10 Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1), който отменя Регламент № 44/2001, е приложим, с изключение на някои от неговите разпоредби, считано от 10 януари 2015 г.

11 Член 29, параграфи 1 и 2 и член 32 от този регламент възпроизвеждат в основни линии разпоредбите на членове 27 и 30 от Регламент № 44/2001.

Регламент (ЕО) № 4/2009

12 Съгласно член 3 от Регламент (ЕО) № 4/2009 на Съвета от 18 декември 2008 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка (ОВ L 7, 2009 г., стр. 1):

„Компетентни по искове за задължения за издръжка в държавите членки са:

а) съдът по обичайно местопребиваване на ответника, или

б) съдът по обичайно местопребиваване на взискателя, или

[…]“.

13 Според текста на член 68, параграф 1 от този регламент:

„При условие че се спазва член 75, параграф 2, настоящият регламент изменя Регламент (ЕО) № 44/2001, като заменя разпоредбите на посочения регламент във връзка със задълженията за издръжка“.

Швейцарското право

Граждански процесуален кодекс

14 Гражданският процесуален кодекс (наричан по-нататък „ГПК“) предвижда в член 62, озаглавен „Начало на висящността“, който е в глава 4 със заглавие „Висящност и отказ от иск“ от част 1 от този кодекс:

„1 Делото става висящо, когато е предявено искане за помирение, иск, жалба или искане за развод по взаимно съгласие.

[…]“.

15 Помирителното производство е уредено в членове 197—212 от дял 1 на част 2 от ГПК. Според член 197 ГПК, озаглавен „Принцип“:

„Съдебното производство се предшества от опит за постигане на помирение пред помирителен орган“.

16 В член 198 ГПК са изброени случаите на изключения, в които не се провежда помирително производство.

17 Глава 2, озаглавена „Помирително производство“, в дял 1 от част 2 ГПК включва членове 202—207. Член 202 ГПК със заглавие „Образуване“ предвижда:

„1 Производството се образува с подаването на искането за помирение. […]

2 В искането за помирение се посочва ответникът, исканията и описание на предмета на спора.

3 Помирителният орган връчва незабавно искането на ответната страна и призовава едновременно страните за заседание.

[…]“.

18 Глава 3, озаглавена „Помирение и разрешение за извършване на процесуални действия“, от дял 1 на част 2 ГПК съдържа членове 208 и 209. Съгласно член 208 ГПК със заглавие „Помирение“:

„1 Когато се постигне споразумение, помирителният орган вписва спогодба, съгласие или безусловен отказ от иск в протокола, който впоследствие се подписва от страните. Всяка страна получава копие от протокола.

2 Спогодбата, съгласието или безусловният отказ от иск имат силата на влязло в сила решение“.

19 Според член 209 от ГПК, озаглавен „Разрешение за извършване на процесуални действия“:

„1 Ако не се постигне споразумение, помирителният орган отбелязва това обстоятелство и дава разрешение за извършване на процесуални действия:

[…]

b. на ищеца […]

[…]

3 Ищецът има право да предяви иска пред съд в срок до три месеца, след като е дадено разрешението за извършване на процесуални действия.

[…]“.

20 Под заглавие „Предложение за съдебно решение и решение“ глава 4 от дял 1 на част 2 ГПК включва членове 210—212. Член 210 ГПК със заглавие „Предложение за съдебно решение“ предвижда:

„1 Помирителният орган може да представи на страните предложение за съдебно решение:

[…]

c. в останалите имуществени спорове, чиято спорна стойност не надвишава 5000 [швейцарски] франка [(CHF) (приблизително 4 350 EUR)].

[…]“.

21 Член 211 ГПК, озаглавен „Действие“, гласи:

„1 Предложението за съдебно решение е прието и поражда ефекта на влязло в сила решение, ако никоя от страните не го оспори в 20-дневен срок, считано от деня, в който то е било писмено съобщено на страните. Не е нужно оспорването да се мотивира.

2 След приемане на оспорването помирителният орган издава разрешение за извършване на процесуални действия:

[…]“.

22 Според член 212 ГПК, озаглавен „Решение“, „[п]омирителният орган може по искане на молителя да се произнесе по същество в имуществени спорове, чиято спорна стойност не надвишава 2000 [швейцарски] франка [(CHF) (приблизително 1 740 EUR)] и „[п]роизводството е устно“.

Швейцарският федерален закон за международното частно право

23 Швейцарският федерален закон за международното частно право в редакцията си, приложима към спора в главното производство, предвижда в член 9, озаглавен „Висящ процес“, който се намира в раздел 2 със заглавие „Компетентност“:

„1 Когато иск с един и същи предмет е вече висящ между същите страни в чужбина, швейцарският съд спира делото, ако се очаква чуждата юрисдикция да постанови в приемлив срок решение, което може да бъде признато в Швейцария.

2 За да се определи кога е предявен иск в Швейцария, от решаващо значение е датата на първия документ, необходим за образуване на производството. Достатъчно е инициирането на помирително производство.

3 Швейцарският съд се десезира, щом му бъде представено чуждо решение, което може да бъде признато в Швейцария“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

24 Г-жа Schlömp, която пребивава постоянно в Швейцария, е биологична дъщеря на г-жа H. S., която поради своето състояние на зависимост е настанена в хоспис в Германия и получава допълнителни социалноосигурителни обезщетения, изплащани от административните служби.

25 Съгласно германското право обезщетенията, които се предоставят от публичните органи, се прехвърлят на институцията изпълнител, която има право да поиска с регресен иск възстановяването на частта от биологичните деца, които са достатъчно платежоспособни.

26 На 16 октомври 2015 г. административните служби подават искане за помирение до Friedensrichteramt des Kreises Reiat, Kanton Schaffhausen (Миров съд на окръг Реиат, кантон Шафхаузен, Швейцария), който действа в качеството на помирителен орган, и претендират г-жа Schlömp да им изплати минимална сума от 5 000 EUR, която може да бъде изменена съответно, след като същата предостави цялата поискана ѝ информация.

27 Тъй като страните в това производство не успяват да постигнат споразумение, на 25 януари 2016 г. Friedensrichteramt des Kreises Reiat (Миров съд на окръг Реиат) издава „разрешение за извършване на процесуални действия“, което на 26 януари 2016 г. е връчено на административните служби.

28 На 11 май 2016 г. административните служби сезират Kantonsgericht Schaffhausen (Кантонален съд Шафхаузен, Швейцария) с иск срещу г-жа Schlömp за плащане на издръжка в минималния размер, посочен в точка 26 от настоящото решение, с възможност за увеличение на този размер с оглед на всяка евентуална допълнителна информация относно нейната платежоспособност.

29 След подаването на искането за помирение, но преди сезирането на Kantonsgericht Schaffhausen (Кантонален съд Шафхаузен), г-жа Schlömp сезира Amtsgericht (Familiengericht) Schwäbisch Hall (състав по семейноправни спорове в Районен съд Швебиш Хал, Германия), на основание член 3, буква а) или буква б) от Регламент № 4/2009, с искова молба от 19 февруари 2016 г., постъпила в този състав първоначално на 22 февруари 2016 г., за предявяване на отрицателен установителен иск.

30 С определение от 7 март 2016 г. този съд обявява, че не е териториално компетентен по делото, и го препраща на запитващата юрисдикция, Amtsgericht Stuttgart (Районен съд Щутгарт), който е сезиран с делото на 21 март 2016 г.

31 След като на 26 април 2016 г. исковата молба, с която е предявен отрицателен установителен иск, е връчена на административните служби, на 17 май 2016 г. те правят възражение за висящо производство, поради това че в Швейцария има висящ процес, което трябва да доведе до спиране на делото от запитващата юрисдикция, в съответствие с член 27, параграф 1 от Конвенцията от Лугано II. Г-жа Schlömp иска отхвърляне на това възражение, тъй като според нея помирителният орган не е „съд“, така че разпоредбите на член 27, параграф 1 от Конвенцията от Лугано II не са приложими.

32 Като се основава на практиката на Съда, и по-конкретно на решения от 8 декември 1987 г., Gubisch Maschinenfabrik (144/86, EU:C:1987:528) и от 6 декември 1994 г., Tatry (C-406/92, EU:C:1994:400), запитващата юрисдикция приема, че както искът за плащане, придружен от искане за информация, предявени в Швейцария от административните служби, така и отрицателният установителен иск, предявен в Германия, произхождат от въпроса дали върху г-жа Schlömp по силата на законова суброгация тежи задължение за издръжка.

33 Запитващата юрисдикция констатира, че от разпоредбите на ГПК, и по-конкретно член 62, параграф 1 във връзка с член 202, параграф 1 от него, следва, че по швейцарското право, без да се засягат определени изключения, които не са приложими в конкретния случай, производството задължително се образува с подаването на искане за помирение. Вследствие на това тази юрисдикция смята, че помирителното производство и последващото съдебно производство формират една и съща процесуална единица.

34 Въпреки това запитващата юрисдикция си задава въпроса дали помирителният орган, пред който е подадено искането за помирение, може да бъде квалифициран като „съд“ по смисъла на членове 27 и 30 от Конвенцията от Лугано II.

35 При тези условия Amtsgericht Stuttgart (Районен съд Щутгарт) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Попада ли и помирителен орган, създаден в съответствие с швейцарското право, в обхвата на понятието „съд“ за целите на прилагането на членове 27 и 30 от Конвенцията от Лугано [II]?“.

По преюдициалния въпрос

36 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 27 и 30 от Конвенцията от Лугано II трябва да се тълкуват в смисъл, че при наличие на висящо производство датата, на която „съдът“ се счита за сезиран, е тази, на която е започнало задължителното помирително производство пред помирителен орган, създаден в съответствие с швейцарското право.

По приложимостта на Конвенцията от Лугано II

37 Конвенцията от Лугано II е влязла в сила между Европейския съюз и Конфедерация Швейцария на 1 януари 2011 г. (ОВ L 138, 2011 г., стр. 1). Съгласно член 5, параграф 2 от тази конвенция споровете в областта на задълженията за издръжка попадат по принцип в нейното приложно поле.

38 В началото трябва да се разгледа дали в светлината на член 64 от Конвенцията от Лугано II, който урежда отношенията на тази конвенция с Регламент № 44/2001, Конвенцията от Лугано II би могла да се прилага към обстоятелствата по спора в главното производство.

39 Според член 64, параграф 1 от Конвенцията от Лугано II същата не засяга по-конкретно прилагането от държавите членки на Регламент № 44/2001 със съответните му изменения. При все това, както е видно от член 64, параграф 2, буква б) от тази конвенция, същата се прилага във всички случаи, във връзка с висящ процес, когато производствата са образувани съответно в държава, където се прилага посочената конвенция, но не се прилагат актовете, посочени в параграф 1 от същия член 64 — като например Конфедерация Швейцария — и в държава, където се прилага тази конвенция, както и един от актовете, посочени в същия параграф 1 — като Федерална република Германия.

40 Регламент № 44/2001 е отменен с Регламент № 1215/2012, като последният е приложим, с изключение на някои негови разпоредби, считано от 10 януари 2015 г.

41 Както е видно от член 68, параграф 1 от Регламент № 4/2009, този регламент изменя Регламент № 44/2001, като заменя разпоредбите на последния, приложими в областта на задълженията за издръжка. При спазване на преходните разпоредби на Регламент № 4/2009, в областта на задълженията за издръжка държавите членки трябва да прилагат разпоредбите на този регламент относно компетентността, признаването, изпълнителната сила и изпълнението на решенията, както и относно правната помощ, вместо тези на Регламент № 44/2001. Сред разпоредбите на Регламент № 4/2009, отнасящи се до компетентността, фигурира член 3, буква а) от него.

42 Доколкото член 64, параграф 1 от Конвенцията от Лугано II споменава всяко изменение, внесено в Регламент № 44/2001, това споменаване трябва да се схваща като включващо регламенти № 4/2009 и № 1215/2012.

43 Следователно съобразно член 64, параграф 2 от Конвенцията от Лугано II същата е приложима в спора по главното производство.

По същество

44 От текста на член 27, параграф 1 от Конвенцията от Лугано II следва, че хипотеза на висящ процес е налице, щом като пред съдилища на различни държави са образувани дела с един и същ предмет и между едни и същи страни.

45 Съгласно член 30 от Конвенцията от Лугано II съдът се счита сезиран за целите на прилагането на раздел 9 от дял II от тази конвенция или в момента, когато документът за образуване на производството или равностоен документ е внесен в съда, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да се осъществят действия по отношение на ответника, или ако документът трябва да бъде връчен, преди да е внесен в съда, в момента, когато е получен от отговорната за връчването служба, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да внесе документа в съда.

46 Най-напред следва да се отбележи, че текстът на тези разпоредби от Конвенцията от Лугано II е почти идентичен на съответните членове от регламенти № 44/2001 и № 1215/2012.

47 Както отбелязва и генералният адвокат в точка 27 от заключението си, целта на еднаквото тълкуване на еквивалентните разпоредби на Конвенцията от Лугано II и на Регламент № 44/2001, както и съответните изменения на последния е видна по-конкретно от последното съображение на Протокол 2 относно еднаквото тълкуване на настоящата конвенция и относно постоянния комитет (ОВ L 339, 2007 г., стр. 27), както и от член 1 от този протокол, според който всеки съд, който прилага и тълкува настоящата конвенция, е правно задължен да осигури сходно тълкуване на еквивалентните разпоредби на посочените актове.

48 Впрочем Съдът е отбелязал също така идентичност на предмета и текста на Регламент № 44/2001 и разпоредбите на Конвенцията от Лугано II, която позволява да се гарантира логическата последователност между двата правни режима (вж. в този смисъл становище 1/03 (Нова конвенция от Лугано) от 7 февруари 2006 г., EU:C:2006:81, т. 152 и 153).

49 По-нататък, предвид съществуващия паралелизъм между механизмите за случаите на висящ процес, предвидени с Конвенцията от Лугано II и регламенти № 44/2001 и № 1215/2012, и целта за еднакво тълкуване, както бе обявена в точка 47 от настоящото решение, следва да се приеме, че член 27 от Конвенцията от Лугано II има обективен и автоматичен характер и се основава на хронологическия ред, в който са сезирани съответните съдилища (вж. по аналогия решение от 4 май 2017 г., HanseYachts, C-29/16, EU:C:2017:343, т. 28 и цитираната съдебна практика).

50 В този контекст, както отбелязва и генералният адвокат в точка 41 от заключението си, член 30 от Конвенцията от Лугано II определя по еднакъв и самостоятелен начин момента, към който следва да се приеме, че един съд е бил сезиран за целите на прилагането на раздел 9 от дял II от тази конвенция, особено на член 27 от нея, за да се ограничи рискът от провеждане на паралелни производства в различни договарящи държави.

51 Накрая, що се отнася до условията, предвидени в член 27, параграф 1 от Конвенцията от Лугано II, относно идентичността на страните, на основанието и предмета на исканията, предявени пред съдилища на различни държави, следва да се отбележи, че от практиката на Съда по тълкуването на член 27 от Регламент № 44/2001, приложима към тълкуването на член 27 от Конвенцията от Лугано II, произтича, че иск за признаване на отговорността на ответника за вреди има едно и също основание и един и същ предмет като предявения от този ответник отрицателен установителен иск да се постанови, че той не носи отговорност за посочените вреди (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2013 г., NIPPONKOA Insurance, C-452/12, EU:C:2013:858, т. 42 и цитираната съдебна практика).

52 В конкретния случай, както отбелязва запитващата юрисдикция, пред нея е налице състояние на висящ процес между висящото пред нея дело и това, с което е сезиран Kantonsgericht Schaffhausen (Кантонален съд Шафхаузен), доколкото в основата и на двете дела е въпросът дали върху г-жа Schlömp по силата на законова суброгация тежи задължение за издръжка.

53 От ГПК е видно, че по швейцарското право производството се образува с подаването на искане за помирение, иск, жалба или според случая, искане за развод по взаимно съгласие. Помирителното производство е предвидено в закона, подчинено на принципа на състезателност и задължително по принцип. Неговото неспазване повлича недопустимостта на евентуално последващо искане по съдебен ред. Това производство може да доведе или до правнообвързващо съдебно решение, за спорове, чиято стойност не надвишава 2000 CHF (приблизително 1 740 EUR)], или до предложение за съдебно решение, което може да придобие сила на пресъдено нещо при липса на обжалване, за спорове, чиято стойност не надвишава 5000 CHF (приблизително 4 350 EUR), или до утвърждаване на помирение или издаване на разрешение за извършване на процесуални действия. В последния случай молителят има право да предяви иска пред съд в срок до три месеца, след като е дадено разрешението за извършване на процесуални действия. От друга страна, член 9 от федералния закон за международното частно право предвижда, че в случай на висящ процес, за да се определи кога е предявен иск в Швейцария, от решаващо значение е датата на първия документ, необходим за образуване на производството, като е достатъчно инициирането на помирително производство.

54 Освен това, както отбелязва швейцарското правителство в устното си становище, помирителните органи, от една страна, са обвързани от предвидените от ГПК гаранции в областта на отвода на мировите съдии, които са в състава на тези органи, и от друга страна, упражняват своите функции при пълна самостоятелност.

55 От тези разпоредби произтича, че при упражняването на функциите, които са им възложени от ГПК, помирителните органи могат да бъдат квалифицирани като „съд“ по смисъла на член 62 от Конвенцията от Лугано II.

56 Действително според текста на член 62 от Конвенцията от Лугано II понятието „съд“ включва всякакви органи, определени от държава, обвързана по тази конвенция, като компетентни по дела, попадащи в обхвата на същата.

57 Както се подчертава в Обяснителния доклад към посочената конвенция, изготвен от г-н Fausto Pocar и одобрен от Съвета (ОВ C 319, 2009 г., стр. 1), формулировката на член 62 от Конвенцията от Лугано II предвижда функционален подход, според който един орган се квалифицира като съд посредством изпълняваната от него функция, а не според формалната му класификация по националното право.

58 Предвид всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че членове 27 и 30 от Конвенцията от Лугано II трябва да се тълкуват в смисъл, че в случай на висящ процес датата, на която е образувано задължително помирително производство пред помирителен орган, създаден в съответствие с швейцарското право, съставлява датата, на която „съдът“ се счита за сезиран.

По съдебните разноски

59 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Членове 27 и 30 от Конвенцията относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана на 30 октомври 2007 г., която е одобрена от името на Общността с Решение 2009/430/ЕО на Съвета от 27 ноември 2008 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че в случай на висящ процес датата, на която е образувано задължително помирително производство пред помирителен орган, създаден в съответствие с швейцарското право, съставлява датата, на която „съдът“ се счита за сезиран.

Подписи